

EEN SUFFE ZOMER

Zwoele zonnestralen prikken het lome gras. Het duurt nog uren voor het donker zachtjes de dag in tuimelt. Het is zo'n dag die schreeuwt om buiten spelen. Om gejoel en gehuppel. Om water spetteren, ijsjes likken en samen zijn. Met de geur van zonnemelk in je neus en haren die slordig aan elkaar klitten van plezier.

Toch is Simon binnen. Hij ligt languit op de bank, zonder zich te verroeren. Hooguit gaapt hij eens, wiebelt met zijn tenen of tekent met zijn vinger rondjes op het kussen. Hij heeft een pesthumeur. Al de hele dag. Net als gisteren. En eigenlijk alle voorbije dagen van deze vakantie.

'Siem?' Pap steekt zijn hoofd om het hoekje van de keukendeur. 'Ga je even mee naar de winkel?'

Simon schudt zijn hoofd.

'Kom op, Siem. Je zit altijd maar binnen. Kom toch lekker met me mee,' dringt pap aan.

'Hmmm,' bromt Simon. Hij duwt zijn vinger tot diep in het kussen. Bijna prikt hij er een gaatje in.

'Ga je dan alsjeblieft even naar buiten?' zucht pap. 'Je hebt er zo naar uitgekeken om weg te zijn uit de stad. Wij dachten dat we je met geen stok uit de boomhut weg

zouden krijgen. En nu zit je de hele tijd te lummelen. Ga toch even het bos in. Een beetje frisse lucht scheppen?’ ‘Hmmm,’ bromt Simon opnieuw. Hij gaat op zijn zij liggen, met zijn rug naar papa toe. Papa druipt af.

Uren schuiven voorbij. Uiteindelijk kan Simon de verveling niet meer harden. Hij wurmt zich van de bank en sloft naar buiten. Het is nog steeds erg warm, maar hoog in de lucht beginnen grijze wolken elkaars gezelschap op te zoeken.

Simon sjokt naar de vijver. De vijver aan de andere kant van het bos. De vijver die hij eigenlijk op een supersonisch piratenvlot had willen oversteken met een bende vrienden. Op missie om zeemonsters te verschalken, zee-meerminnen te redden en gezonken schatten op te duiken. Maar goed, dat is allemaal onzin, begrijpt Simon nu. Dat gebeurt hoogstens in tekenfilms of boeken. Niet in het echte leven.

In plaats daarvan heeft hij een vlindernetje vast. Misschien vindt hij wel wat kikkervisjes. Dat komt zelfs in de verste verte niet in de buurt van een heldhaftige vlottentocht, maar het is beter dan niks.

Simon schurkt tegen de dikke stam van een oude wilg aan, aan de rand van de vijver. De lucht is nu grijs en donker geworden. De wind ruist tussen de bomen en de blaadjes ritselen. Het vlindernetje wiegt treurig heen en weer in het troebele water tussen het riet. Vlokjes bruin schuim rijgen zich klotsend vast in de fijne draadjes. Verder blijft het netje zo leeg als wat.

Simon zucht en sluit zijn ogen. Het ging de zomer van zijn leven worden, dacht hij, toen ze hier een half jaar geleden kwamen wonen. Plaats zat om eindeloos te spelen, met hun eigen tuin, vlak naast een prachtig bos. Maandenlang had Simon afgeteld naar de verhuizing, en nog meer naar de vakantie. Maar alle plannen die hij had

gesmeed, liggen nu stof te vangen in een verfrommeld rood schriftje, ergens diep onder de stapel half gelezen stripverhalen op zijn nachtkastje. Geen stoere heldenverhalen. Geen woeste avonturen. Geen vrienden met wie hij eropuit kan trekken. Simon zucht diep, alsof hij zo die laatste gedachte kan wegblazen uit zijn hoofd.

Een dikke druppel plenst op zijn neus. Simon slikt. Hij knijpt zijn ogen nog harder dicht. Hij wil nog even blijven. Zich verstoppen voor de wereld. En zijn hoofd leeg laten waaien.

Een tweede druppel raakt zijn oor. Boven hem beginnen de wolken boos te grommelen. Met tegenzin richt Simon zich op. Het is tijd om terug te gaan.

DE KREET

Simon stapt stevig door. Plots verstijft hij. Heeft hij dat goed gezien? Daar, links! Twee reusachtige, oranje ogen staren hem aan vanuit het struikgewas. Simon houdt zijn adem in. Zijn hart gaat als een gek tekeer in zijn borst. Hij durft niet te bewegen. Hij durft zelfs niet met zijn ogen te knipperen. Of de regendruppel die zijn kin kriebelt, weg te vegen.

Even plotseling zijn de ogen weer verdwenen. Simon tuurt nog even naar de struiken. Zo stil hij kan, ademt hij langzaam uit. Dan zet hij het op een lopen. Weg hier! Hij rent en rent. Zonder nog achterom te kijken.

‘GRRRLLGGGHHHMMMPPPPPP!’ hoort hij achter zich. Simon jammert en maakt nog meer vaart. Zijn benen verkrampen en zijn adem giert.

Eindelijk, het tuinhek! Simon trekt nog een laatste sprintje door de tuin. Nu pas durft hij even achterom te gluren. In een glimp ziet hij hoe een puntige, groene staart onder de trampoline wegkronkelt. Als de bliksem wurmt hij zich tussen de deur door naar binnen en trekt haar stevig in het slot. Met zijn handen op zijn knieën komt hij op adem.

Wat. Was. Dat.